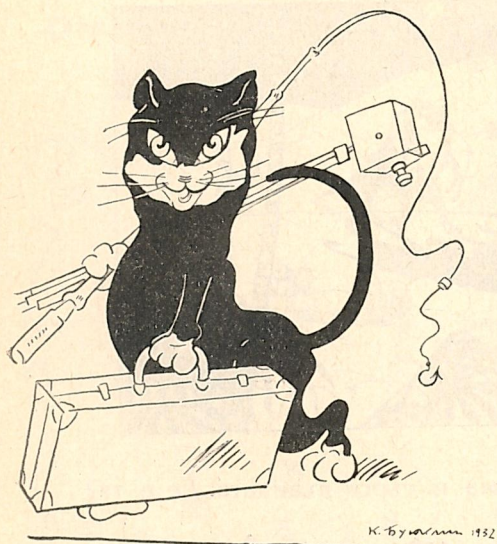

Злополучният курортъ на Панчо котарака.

Може би ще ви се види тази история невърна, но, котака Панчо, вчера на курортъ пристигна въ Варна.

Взе файтонъ и важно викна: „Карай въ Морската градина!

Искамъ риба да си хапна и на сѣнка да почина!“

Поизтегна се въ файтона, трижди кихна и намигна:

„Нека Баро ми завижда на курортъ, че съмъ пристигналъ.

Знае Панчо да живѣе, да се радва на морето, — а пъкъ Баро само лае — куче лошо и проклето!“

Тѣй унесенъ въ мисли горди, той не сети що се случи: спрѣ файтона и предъ Панча се озъби грозно куче, — невъзпитано такова: съсъ жѣби като мотики;

като лѣвъ рѣмжи и злобно се облизва съ езика:

„Я да видимъ, котарако, щомъ си посетилъ курорта гдѣ е личната ти карта и какъвъ ти е паспорта?“

Где у котаракъ ще има лична карта съ портретче?

И горкиятъ Панчо фукна безъ да може да измѣче.

Бѣгай, Панчо, по-юнашки! Бѣгай братко, чудо става.

Варненския пѣсъ не знае като Баро да прощава...

И едва съ душа останалъ, нашиятъ другаръ котака, безъ да плаща на файтона, тозъ часъ се завърна въ влака.

„Ехъ, съсъ менъ да бѣше Баро — най-добрия ми приятель, този пѣсъ проклетъ би видѣлъ мойта сила непозната!“

Тѣй си мисли и забравя какъ съсъ Баро сѣ се били; даже Баровитѣ жѣби му се струватъ много мили.

* * *

Може би ще ви се види тази история невърна, но Котака Панчо вчера точно часъ стоя въвъ Варна.

Свѣтлозаръ Димитровъ